

Josefina Bakošová: V oblékání převládá touha být neviditelný

20.02.2025

Známa módní návrhářka a kostýmní výtvarnice si s námi povídala nejenom o Žižkově, kde žije, ale taky o tom, jak se liší styl oblékání Čechů a Francouzů.

Žijete v domě na Žižkově. Jak se vám tady bydlí?

Opravdu krásně! Okolí nabízí spoustu nádherných procházek. Vlastně jsem kousek od přírody a zároveň tramvaj za dvacet minut na Václaváku. Do práce chodím pěšky a trvá mi to čtyřicet minut. Je to prostě úžasné bydlení.

Jaká místa na Trojce máte ráda?

Mám ráda Pražačku a její okolí. Stezku, která vede až k Bulharu, a samotný Vítkov. Tam se moc těším na kavárnu, která právě vzniká. Taky ráda navštěvuji kino Aero. Když byly moje holčičky malé, chodily jsme hodně na Parukářku. Tam je skvělé dětské hřiště.

Vždycky jste žila tady?

Já jsem se narodila v Nerudovce, takže jsem z Malé Strany. Brzy jsme se ale přestěhovali na Staré Město do Široké ulice. Tam jsem vlastně vyrostla, a až když se mi narodila první dcera, začal koloběh stěhování a hledání nového domova. Bydleli jsme i za Prahou, na Vinohradech. Známa módní návrhářka a kostýmní výtvarnice si s námi povídala nejenom o Žižkově, kde žije, ale taky o tom, jak se liší styl oblékání Čechů a Francouzů. v jiné části Žižkova a skončili tady v Jeseniově, kde mám poprvé pocit, že je to ten domov, který jsem vždycky hledala.

Máte tři děti. Jak zvládáte spojit péči o rodinu a práci?

Upřímně, já jsem měla obrovské štěstí v tom, že jsem měla dvě skvělé babičky, které mi pomáhaly, a to především v době, když jsem ještě s první dcerou tři roky studovala. Ale primárně si myslím, že mít děti mi hodně pomohlo uspořádat si život. Vytvořit si režim a dokázat využít plnohodnotně každou vteřinu. Když jsem věděla, kolik času mám na děti a kolik na práci, najednou jsem dokázala systematicky vytvořit mnohem víc věcí než předtím, kdy jsem často prolekovala den, ani jsem nevěděla jak. Hlavní metoda, která opravdu funguje, je oddělit čas na potomky, domácnost a pak na práci a maximálně ho využít. Nejhorší byla asi varianta být na dětském hřišti, a přitom myšlenkami u práce. Tím jsem si vytvořila v hlavě šílený stres, že nestíhám a nezvládám vůbec nic.

Jedna vaše dcera točí filmy, druhá byla mistryní světa ve skateboardingu. Co baví tu nejmladší?

Všechny holky jsou fakt super a mně se moc líbí to, co dělají. Ta nejmladší je takový budulínek. Ještě úplně neví, co ji nejvíc baví, ale skvěle tančuje street dance a teď o Vánocích začala tvořit svoji vlastní kuchařku, protože ráda vaří a je v tom na rozdíl ode mě taková estetická.

Dlouho se pohybujete ve světě módy jako návrhářka. Co považujete za svůj největší úspěch?

To je těžká otázka. Já si cením všech pracovních příležitostí. Při každém projektu potkávám nové inspirativní lidi, díky nimž se mi otevírá další obzor jak v lidské, tak i profesní rovině. A ve výsledku si nejvíc vážím toho, že mě moje práce stále moc baví. Jsem ráda, že se ke mně moje zákaznice vracejí a chtějí dál nosit mé modely. A když mě někdo osloví jako kostýmní výtvarnici k zajímavému filmu nebo divadelnímu představení, tak mi to všechno dává absolutní smysl.

Pro koho navrhujete?

To je různé. Čas od času se někdo ozve, tak ho obléknu třeba na nějakou konkrétní akci. Dlouhodobě oblékám například Judit Bárdos Pecháček, která je pro mě takovou inspirativní múzou. Taky Lenku Krobotovou a Lenku Dusilovou. V loňském roce jsem navíc měla tu čest vytvořit různé šaty pro Anetu Langerovou. Na koncert k jejím dvaceti letům na scéně, který se konal v Lucerně, jsem pro ni navrhla i takové velké jádro z pryskyřice levitující nad scénou. To byl roční proces společného tvoření a zkoušení.

Jaké barvy máte ráda?

Když se podívám do svého šatníku, musím se smát. Černá, černá, černá, šedá, bílá a černá. Ale nosím i jiné barvy. Ono to totiž hodně pomáhá na stav duše. Barva vás vždycky nádherně rozzáří. Zvenku i zevnitř. Miluju pastelové tóny, hezky se kombinují. Třeba bílá s pastelovými barvami působí velmi něžně a čistě.

Určitě sledujete i styl oblékání lidí kolem vás. Mají Češi vkus?

Jak kde. V Praze se ta naše bublina žen i mužů obléká vkusně a hlavně s vlastním rukopisem. Třeba moje zákaznice jsou úžasné sebevědomé ženy, které vědí, co chtějí. Mluvit s nimi o šatech mě dost baví. Pokud vyjedeme mimo Prahu, je to ale mnohem horší. Řekla bych, že stále převládá takový zvláštní nepopsatelný divnostyl, kombinace všeho možného a hlavně touha být nenápadný, ne-li neviditelný. Když přijedete třeba do Paříže, potkáte tam převážně lidi s osobitým stylem. Je radost koukat se kolem sebe a být aspoň na chvíli součástí takového množství inspirace.

Jaké oblečení by nemělo chybět v našem šatníku teď v únoru?

Určitě čepice! Já jsem milovnice čepic a kulichů a mám dlouho vyzpozorované, že i když je velká zima, drží se v čepici teplo. Má totiž izolační schopnosti, stejně jako třeba vlněné ponožky. A samozřejmě bychom neměli zapomenout na vlněný kabát. Teplý, příjemný na kůži, elegantního střihu. Jo a taky na vlněný rolák.

V oblasti módy a oděvního průmyslu sílí obzvlášť v poslední době trend udržitelnosti. Pozorujete to taky?

Žiju v bublině lidí, kde ten pocit opravdu mám. Všichni jsou ohleduplní a udržitelnost je pro ně životní styl a naprostá samozřejmost. Z toho jsem upřímně nadšená. Taky mám obrovskou radost, že se nad takovými tématy zamýšlejí i naše děti a jejich spolužáci. Udržitelnost je už nedílnou součástí jejich života. Nepřemýšlejí o kvantitě, ale o kvalitě.

Před časem jste si odskočila od módy k projektu Terapie sdílením, na kterém jste spolupracovala s herečkou Ester Geislerovou. Podíli se na něm ještě?

My už pracujeme každá zvlášť. Ester dál pořádá přednášky a já se věnuju své vlastní tvorbě. Bylo to hezké

a zajímavé období, teď se ale plně soustředím na práci kostýmní výtvarnice ve filmu i v divadle a dost mě to naplňuje. A samozřejmě tvořím vlastní kolekce.

Jaké konkrétní plány máte? Co chystáte v letošním roce?

Určitě už mám první myšlenky na novou kolekci. Tu představuju vždycky během září. A jinak připravuju kostýmy pro divadlo. Obě představení režíruje Beata Parkanová, hrají se v divadle Viola v Praze a v Moravském divadle v Olomouci. Chystá se i film, ale to je ještě tajné.